

Manželství s cizincem

S možností cestování po celém světě přibývá i smíšených svazků. Dnes už každé desáté manželství v Česku připadá na sňatek mezi českým občanem a cizincem.

Z legislativního hlediska jde o záležitost relativně jednoduchou. Po předložení potřebných dokladů je možné uzavřít jak úřední, tak církevní sňatek, který je stále populárnější. Pokud plánujete sňatek s cizincem, nezapomeňte, že o něco složitější než obřad a jeho přípravy pak může být vaše společné soužití.

Ačkoliv se nejspíš jen málokdy budete nudit, zapotřebí vám bude obrovská dávka tolerance a pochopení. Jak velká, to záleží především na tom, jak moc odlišné jsou vaše kultury, sociální prostředí a mentalita. Pokud partner pochází z ekonomicky podobně vyspělého světa, jako je ten váš, pak bude soužití pravděpodobně jednodušší. Když si naopak vezmete někoho, kdo má zcela odlišný životní styl, někoho ze země, kde se s vaší kulturou neshoduje téměř nic, bude společný život komplikovanější.

Složitější situace čeká na toho z partnerů, který opustí svou zem a odejde žít do ciziny. Pro cizince nebývá jednoduché stát se členem nové společnosti a mnohdy mu to ani samo okolí neusnadňuje. Největším problémem bývá komunikační bariéra. I když člověk ovládá cizí jazyk, může najednou zjistit, že si s nikým nerozumí. Nemá ve svém okolí nikoho, s kým má společné vzpomínky, zvyky, humor. To se často přenáší i do vztahu, kde navíc ten, kdo žije ve své zemi, většinou tyto pocity nedokáže pochopit. Ještě horší situace nastává, když se objeví problém sehnat v nové zemi práci. Pak snadno dochází k pocitu izolace. V těchto případech je potřeba velká dávka empatie a podpory ze strany partnera. Je nutné si stále připomínat, že ačkoliv se pro vás téměř nic nezměnilo, ten druhý kvůli vám opustil vše, na co byl odjakživa zvyklý a co považoval za svůj svět.

Někdy můžete ve vztahu s cizincem narazit na problém i tam, kde byste ho vůbec nečekali. Jde například o řešení zcela běžných životních situací, o kterých by člověk ve svém prostředí ani nenapadlo mluvit. Důvodem je odlišná mentalita, jiný způsob myšlení. To je nutné si uvědomit už na začátku vztahu a smířit se s tím, že občas nastane i diskuze o úplně základních tématech, protože partnera jen těžko změníte. Věci, které považujete za důležité, je třeba si spolu dopředu vyjasnit. Ty ostatní musíte brát tak trochu s nadhledem a být připraveni dělat kompromisy.

Manželství s cizincem rozhodně mívá i své výhody. Málokdy například upadnete do stereotypu, dobře poznáte různé zvyky a tradice jiné kultury a díky odlišnosti vašich světů spolu můžete prožít i nemálo veselých situací. Vaše děti mohou mluvit dvěma jazyky a nejspíš budete i častěji cestovat.

Důležitou otázkou, kterou byste měli začít řešit ještě před sňatkem, jsou vaše představy o výchově dětí. Udělejte si jasno v tom, kde budou vaše děti vyrůstat, jaká bude jejich mateřská řeč, jak se postavíte k otázce náboženství. Předejdete tak pozdějším sporům. V každém případě není od věci ještě před koupením snubních prstýnků přemýšlet o sepsání předmanželské smlouvy. Díky ní bude od začátku jednoznačně dáno, jakým způsobem a podle kterého práva proběhne případné ukončení manželství.

Odborníci radí, aby se partneři navzájem otestovali, než se rozhodnou jít spolu k oltáři. Měli by spolu zkusit prožít co nejvíce různých situací, strávit společně i nějakou dobu v jeho apak v její zemi, poznat obě rodiny. Při tom všem musí pozorně sledovat, jestli se výrazně nezměnilo jejich chování, jestli se nepožaduje dodržování pouze jedněch zvyků nebo zda nechybí vzájemný respekt. Partnerství by totiž mělo být vždy a všude rovnocenné.

Potrestaná pýcha

Za devatero horami a devatero řekami bylo jedno království, země krále Miroslava, který se měl oženit. Nechal si proto poslat portréty všech princezen na vdávání, aby si mohl jednu z nich vybrat. Mezi mnoha obrazy, které mu byly přineseny, uviděl také tvář princezny Krasomily, do níž se na první pohled zamiloval. Od té chvíle na ni stále myslel a o žádné jiné dámě jako královně už neuvažoval. Chtěl jí co nejdříve poslat svůj obraz a rovnou ji požádat o ruku. Okamžitě proto pozval na svůj hrad malíře, aby namalovali jeho portrét.

Když se umělci sešli, král jim řekl: „Moji nejváženější mistři, svolal jsem vás proto, aby mě každý z vás namaloval. Nechci ale, abyste mi krásu přidávali. Naopak mi bude mnohem milejší, pokud bude portrét o něco ošklivější, než je moje opravdová tvář. Takové je moje přání.“ „Náš pane, tobě přece není potřeba krásu přidávat,“ reagovali umělci na jeho slova. „My budeme rádi, zvládneme-li zobrazit skutečnost a dokážeme-li dát do obrazu tebe, jaký doopravdy jsi.“

S chutí se pak všichni pustili do práce a za pár dní stálo v sále několik Miroslavových portrétů. Král si je přišel prohlédnout, aby si vybral ten nejvhodnější. Vybíral dlouho a nakonec se rozhodl pro jeden, který se všem ostatním líbil nejméně. Miroslav si totiž říkal, že se princezna jistě nebude zlobit, pokud bude ve skutečnosti hezčí, než je jeho obraz. Vybrané dílo pak nechal vložit do zlatého rámu s drahými kameny a poslal ho i se vzácnými dary otci krásné princezny.

Když se jeho vyslanci za nějaký čas vrátili ze sousedního království, všiml si, že jsou všichni velmi smutní. „Pane náš,“ opatrně začali, „vyřídili jsme tvou žádost o princeznu ruku a předali dary starému králi. Ten nás nejen mile přivítal, ale i pohostil. Moc ho potěšilo, že ses rozhodl pro svatbu s jeho dcerou. Druhý den jsme však šli za princeznou...“ V sále bylo chvíli úplné ticho a pak vyslanci pokračovali. „Ona... žádnému z nás ruku nepodala, jen se povýšeně dívala na tvůj obraz, a... pak nám ho za okamžik vrátila s neomluvitelnými slovy, že by si od tohoto muže nenechala ani boty zavázat.“ „Hm,“ zamyslel se Miroslav, „mluvte dál.“

„Nechtěli jsme to už dále poslouchat. Starý král se za svou dceru styděl a smutně nás prosil, abychom ji omluvili. On sám prý taková slova často slyší, ale je si jistý, že se dá všechno překonat a princezna bude se svatbou souhlasit. Pane náš, musíme říct, že taková královna by se nám ani za mák nelíbila, proto jsme na nic víc nečekali a raději hned odjeli.“ Miroslav promluvil velmi klidně, ale tváře mu vztekem jen hořely: „To bylo to nejmoudřejší, co jste mohli udělat. Chválím vás a děkuji. O ostatní se už postarám sám.“ Dlouho do noci pak přemýšlel, co udělá. Nakonec se rozhodl pro chytré řešení. Zavolal svého starého věrného rádce, kterému jako jedinému celý svůj plán svěřil.

Hned druhý den se chystal král i s doprovodem na cestu. Starost o hrad svěřil svému správci a po dobu své nepřítomnosti předal vládu moudrým rádcům. Večer dal připravit koně, aby mohli následující den odjet, a už brzy ráno byli na cestě za princeznou. Po dlouhé a únavné cestě konečně dorazili k hranicím království. Tam Miroslav znenadání seskočil z koně, prohlásil, že dál už bude pokračovat sám a přikázal svým poddaným, aby se vrátili na hrad. Všichni byli pánovým rozhodnutím zaskočení, ale jako vždy ho beze slova poslechli. Král se pak převlékl do prostého oblečení, nechal si u sebe jen pár drobných a jako obyčejný člověk vešel do sousední země.

Byl nádherný jarní den, když došel k zámku princezny. Měl štěstí, že ji mohl zrovna uvidět, protože se právě procházela po zahradě. Každý sice obdivoval Krasomilinu krásu, ale kdo ji znal lépe, věděl, že její tvář je jako růže bez vůně, zahrada bez slunce, život bez radosti. Ne, že by jejímu srdci byly cizí, často litovala chudé, poslouchala jejich smutné příběhy, dávala jim dary i peníze. Na druhou stranu k ní nikdy nikdo nesměl blízko přistoupit, aby se jí náhodou nečistou rukou nedotkl a nezašpinil ji. Mnoho vladařů ji už chtělo získat za ženu, ona však každého namyšleně odmítla. Starý hodný otec jí často připomínal, že ji jednou Bůh za její pýchu potrestá. Ona mu na to ale stále opakovala svou pravdu: „Můj ženich musí být nejen krásnější, ale i nadanější, citlivější a vznešenější než ostatní. Nikdo jiný se mým manželem nestane.“

“Když se tak toho krásného slunečného dne Krasomila v zahradě procházela, přišel k ní otec a říká: „Dcero moje, právě jsem v salonu mluvil s jedním mladým mužem a hned jsem ho přijal jako našeho nového zahradníka. Je šikovný, zdá se mi však pro tuhle práci až moc vzdělaný. Vyzná se totiž stejně dobře v zahradnictví, jako v literatuře či v hudbě. Dokonce umí hrát na harfu. Bylo příjemné si s ním povídat, takže jsem ho okamžitě a s radostí zaměstnal. Co si o tom myslíš?“

„Nemohu na to nic říct, protože jsem ho ještě neviděla ani s ním nemluvila. Myslím ale, můj milý otče, že jsi udělal dobře, protože takový muž je na zámku potřeba. Jestli se vyzná v hudbě, jak povídáš, tak by mě mohl učit hrát na harfu, když můj starý učitel zemřel. Pokud souhlasíš, tak bych ho ráda poznala.“

Tatínek král s návrhem souhlasil. Princezna se mezitím posadila do přijímacího sálu, kam za okamžik vstoupil chudě oblečený Miroslav.